

1 CENT

DE
ZWENDEN
VERDRAG
VAN
MÜNCHEN.

Inhalt

WAT WIJ WILLEN.....	2
1. VIER VREDES-ENGELEN.....	4
2. WAT WAS DE OORLOG?	4
3. WAT WAS DE VREDE?.....	5
4. WAT DREEF DE VIER VREDES-ENGELEN NAAR MÜNCHEN?	6
DE VREDE VAN MÜNCHEN.....	8
AFLEREN EN LEREN.....	10
DOELSTELLING	12

UITGAVE VAN

GROEPEN VAN RADEN-KOMMUNISTEN.

WAT WIJ WILLEN.

Wij, die deze brochure schrijven en verspreiden, zijn arbeiders die een andere tactiek in de klassenstrijd voorstaan dan die der officiële partijen.

Wij willen geen nieuw partijtje zijn; daar zijn er al meer dan genoeg van. Wij menen dat zij voor het proletariaat verderfelijk zijn.

Wat wij willen, is de vrije discussie door de arbeiders over de POSITIE, de TAAK en de TOEKOMST onzer klasse, zó, dat hierover klaarheid komt.

Klaarheid!

Over onze positie: SLAVEN-KLASSE VAN HET KAPITAAL!

Over onze tank: DE PROLETARISCHE REVOLUTIE!

Over onze toekomst: DE KOMMUNISTISCHE SAMENLEVING!

Hierdoor willen wij meewerken aan het grote doel:

ALLE MACHT aan de ARBEIDERS-KLASSE!

Wij menen dat letterlijk!

Dus niet medezeggenschap aan de arbeiders! (IIe Int.) En niet macht voor de arbeidersklasse, door een regerende partij! (zoals IIIe en IVe Int. willen.)

Maar macht aan onze klasse, direct, door het zelfbeheren en beheersen van de productiemiddelen, het zelf-beschikken over de producten, het zelf-hebben en uitoefenen van de politieke macht: Door de REVOLUTIONAIRE BEDRIJFS-ORGANISATIES en de REVOLUTIONAIRE ARBEIDENS-RADEN!

Hierop willen wij in discussie en propaganda alles richten. Op de zelfbeweging der arbeiders, het zelf-weten, zelf-willen, zelf-doen!

Op allerlei wijzen wordt ons, arbeiders, voorgezongen, dat wij dit niet kunnen. Wél maken de zangers daarbij soms enige verplichte strijkages, zoals b.v. voor uitspraken als van Marx: „De bevrijding der arbeiders zal het werk der arbeiders zelf zijn!”

Maar hun hele praktijk vloekt daarmee. Alle liedjes

(vervolg binnenzijde omslag.)

DE ZWENDEL
v a n
MÜNCHEN.

1. VIER VREDES-ENGELN.

De Chefs van vier grote oorlogs-machten vlogen naar München; in elk land was de mobilisatie van het dode en levende moord-materiaal in volle gang; elk ogenblik kon de massaslachting beginnen.

En zie, de vier kamen uit München terug: Zij hebben de oorlog voorkomen en de vrede gered!

In de oude sprookjes was er altijd maar één vredesengel; de heren die ons door hun pers van geestelijk voedsel voorzien, lieten haar ons door hun tekenaars soms op een plaatje bekijken.

De werkelijkheid is wonderlijker dan alle sprookjes, de wereld heeft thans vier vredesengelen en als om strijd garanderen ze elkanders echtheid:

Chamberlain, „de moest populaire man in Duitsland“;

Hitler, „door een eerlijke vredeswil bezield“;

Daladier, aan de telefoon de vier vredesvrienden te verzamelen; en

Mussolini, „die het beslissende vredeswoord sprak“.

Welke oorlog hebben zij voorkomen, welke vrede is gered en wie zijn deze vredesengelen, die ons de blijde boodschap brengen?

Men verwacht van ons, dat ij zullen juichen, omdat wij nog niet in de oorlogsafgrond zijn neergestort. Da miljoenen arbeiders die in deze dagen bijeen gecommandeerd en in moord-colonnes tegen elkaar gereedgehouden werden, mogen dankbaar zijn dat de heersers besloten hebben, hen nog niet te hantéren.

Wij zien geen reden tot juichen; wij zijn niet dankbaar. Het vredes-gefemel, dat de heersende klasse ons thans laat zien, is een even grote- en even dodelijke leugen, als de „idealen“, waarmee wij naar de rand van de afgrond gedreven werden.

Deze nieuwe leugens, waarin de heersers zelf geen ogenblik geloven, dienen om ons te doen vergeten, dat de oude leugens in al hun bedrieglijkheid zijn openbaar geworden!

2. WAT WAS DE OORLOG?

De kapitalisten en hun handlangers zeiden:

De oorlog van de democratie tegen het fascisme, de verdediging van de vrijheid tegen de tirannie, de verdediging van de veiligheid der kleine volken tegen de brute veroveringszucht van de dictators.

En van de andere kant: Verdediging van een onderdrukte minderheid, strijd voor het bestaan der natie, voor een nationaalsocialistische levensbeschouwing, voor een „echte“ vrede.

Wie gelooft deze leugens nog, sinds hij gezien heeft wat er in München gebeurde?

De democratische- en de fascistische chefs kwamen bijeen en kikten niet over hun verheven beginselen, de vrijheids-kampioenen sjacherden met de diktators, de massamoord van miljoenen was een kwestie van loven en bieden en het kleine volk, waarover een paar dagen tevoren nog zo dierbaar gesproken werd, kreeg van alle vier het mes op de keel en werd tot „vrijwillige“ zelfmoord gedwongen.

München heeft laten zien dat het waar is, wat wij en alle revolutionaire Marxisten zeiden:

Deze oorlog gaat niet om vrijheid en recht, niet om de verdediging van volk en vaderland, maar het gaat om de belangen van de kapitalistische heersers; als de oorlog losbreekt, dar worden wij vermoord en gedwongen te moorden voor de uitbuitersbelangen der onderdrukkers aan beide kanten van do grens.

München heeft méér laten zien.

Is de Volkenbond een vredes-instrument of een verzameling van imperialistische rovers? In München bleek: Van eerloze imperialistische rovers!

Is de „collectieve veiligheid“ een veiligheid voor de arbeidersklasse? Het is de veiligheid onder een troop halsafsnijders!

Is de burgerlijke democratie een hoog goed, waarvoor wij desnoods ons leven moeten geven? Het is een lege schijn, een theaterscherm, waarachter het Kapitaal zijn beslissingen neemt OVER ONS!

Waar was, in al die landen, de „Volks-vertegenwoordiging“, toen er over leven en dood, over „eer en oneer van het Volk“ werd beslist?

Waar waren, hier in Nederland, de partijen, die zichzelf als kampioenen voor onze belangen en de concurrerende partijen als doortrapte bedriegers voorstellen?

Ze verdrongen elkaar op de drempel van Colijn, allemaal „achter de regering“, allemaal nationaal, van Stalinist tot fascist; de arbeiderspartijen bereid om de arbeiders te laten marcheren voor het Kapitaal; Mussert, liever een kruipende hond dan een dode wolf, zijn kleinburgers aanbiedend voor de verdediging van het „systeem“, dat hij een dag tevoren nog vervloekte.

Allen in één eenheidsfront en allen hiervan zeker: Het brood is maar aan één kant geboterd en het Kapitaal smeert!

Volkenbond, Collectieve veiligheid, Eenheidsfront der democratieën, Vredespacten, non-agressiepacten, enz. ze zijn ons ter hand gesteld als waardevolle verzekeringen van de vrede. In München zijn het waardeloze vodden gebleken; en erger.

Onder deze valse vredes-wissels, waarmee de firma Gauwdief, Gannef en Co. ons jarenlang bedroog en ons aan de rand van de afgrond bracht, staat ook uw handtekening, leiders van IIe en IIIe Internationale. Gij hebt ze aan de arbeiders verkocht. En toen de wissel gepresenteerd werd, toen er betaald moest worden, hebt ge uw best gedaan om ons te laten betalen. Met miljoenen levens.

De verontwaardiging over het „verraad van München“ is in uw mond een valsheid, heren partijleiders: Uw handtekening staat onder de wissels.

3. WAT WAS DE VREDE?

De zwendel van München is het rechtstreekse en logische vervolg op de zwendel van de jaren daarvóór.

De oude vrede, die in de laatste paar jaar al enige reddingen heeft ondergaan, waarvoor Abessynie aan da mosterdgas-bandiëten en Spanje aan de moordbenden van het Italiaanse- en Duitse Kapitaal werden prijsgegeven, waarvoor „rode“ en vergulde diplomaten zich eendrachtig afsloofden en op banketten en galadiners broederlijke toasten sloegen, de oude vrede, wat was dat dan eigenlijk?

Dat was: het Engelse Kapitaal in het bezit van verreweg het grootste deel van de grondstoffen-gebieden der wereld; het Franse Kapitaal voor miljarden belegd in de landen van Oost- en Zuid-Europa, waarvan de winsten „veilig“ waren door de macht van haar eigen leger

en dat van haar bondgenoten; het Italiaanse Kapitaal, dat Abessynië veroverde en met de stille medewerking van de „democratische“ Engelse- en Franse regeringen bezig is ditzelfde met Spanje te doen; het Duitse Kapitaal, dat onder de fascistische terreur weer zoveel uit de Duitse arbeiders had geperst, dat het het sterkste leger der wereld op de been kon brengen en met de enkele bedreiging daarvan, het Saargebied en Oostenrijk had „verworven“.

De vrede, dat was uitbuiting van de „eigen“ arbeidersklasse door de nationale kapitalen, de Hollandse en Indonesische arbeiders door het Nederlandse Kapitaal, de Belgische- en Congo-arbeiders door het Belgische, de Franse-, Noord-Afrikaanse-, Indochinees-, Tsechische-, Turkse-, Roemeense-, Poolse- en Joegoslavische arbeiders door het Franse, de arbeiders van het Britse Imperium door het Engelse, de Duitse arbeiders door het Duitse Kapitaal.

En het Duitse Kapitaal had aan de uitbuiting van de „eigen“ arbeiders niet genoeg.

Alle koloniën en een groot deel der vroegere uitbuitings-gebieden waren haar door de overwinnaars van 1918 ontnomen. Een groot gedeelte van Midden-Europa, van het tegenwoordige Polen, de Balkan, Turkije, Klein-Azië, was in handen van de concurrerende Franse-, Engelse- en Amerikaanse kapitalen overgegaan. Het Duitse Kapitaal had geen voldoende voedingsbodem meer om zich in de strijd om het bestaan overeind te houden.

De vrede, dat was de vreedzame uitbuiting van de „eigen“ arbeiders, dat was het opstapelen van de winsten als nieuw kapitaal om méér arbeiders uit te buiten, om het scherper, mot vernuftiger en sneller machines te doen..

De vrede, dat was de strijd van de kapitalen onderling, de strijd om het besten, de wedstrijd, waarin ieder onderging, die niet voldoende uit „zijn“ arbeiders wist te persen. En zoals de enkele Kapitalen vochten, uitbuiten, groeiden of ondergingen, zich met elkaar verbonden en tegen elkander botsten, so ook de kapitaal-groepen.

De vrede, dat was de strijd van de grote, in geweldige [5] trusts en kartels aaneengesloten kapitalen, die de naties als hun leger en de nationale productiekrachten als hun wapen en winst-instrument organiseerden, die vochten om de „plekken in de zon“, de uitbuitingsgebieden en afzetmarkten en die de economische oorlog voerden tegen elkaar met omkoping en bedreiging, met leningen en belegde kapitalen, met bondgenootschappen en verraad.

De vrede, dat was opstapeling van oorlogstuig, dat was het drillen van de miljoenen als kanonnenvoer, dat was de vergiftiging met de nationale frase, dat was de „orde“ over de uitgebuite proletenklasse!

Uit deze „vrede“ kwam de dreigende wereldoorlog en de zwendel van München tevoorschijn. Had er dan iets anders uit kunnen komen?

4. WAT DREEF DE VIER VREDES-ENGELN NAAR MÜNCHEN?

Aan de conferentietafel in München zaten de vier oorlogsheren; de vertegenwoordigers van de machtige uitbuitersgroepen en ze schoven met verbeten gezichten de Miljarden die gestolen, de gebieden die geroofd en de loonslaven die ze uitknepen, van de één naar de ander.

De zwakste eiste en de sterksten stonden een deel van hun buit af; hoe was dat mogelijk?

Al was het leger van het fascistische Duitsland misschien het sterkste, dat de wereld ooit zag, al zou hat in de eerste dagen van een oorlog misschien enige overwinningen behalen,

Chamberlain en Daladier vertegenwoordigden een macht, die door het Duitse leger niet te overwinnen was.

Achter Frankrijk stond Rusland, echter het Britse Imperium stond Amerika; in een uitgebroken wereldoorlog zou tegen Duitsland de gehele overige wereld zijn gemobiliseerd.

En toch zagen wij, dat Hitler met de grootste vastberadenheid eiste van zijn tegenstanders: Toegeven aan mijn eisen of oorlog!

En we zien de vertegenwoordigers van de sterkste kapitalistische combinatie die de wereld ooit gekend heeft, voor de oorlogsdreiging terugwijken en de vrede kopen met de afstand wen kostbare winstgebieden; een afstand, waarvan zij weten, dat die de vraatzucht van de tegenstander nog zal scherpen en hem in staat stelt, zijn verdere eisen met nog mèèr kracht door te zetten.

En toch, in München zien wij de sterksten toegeven en de zwakste zijn wil doordrijven. [6] Wij hebben het reeds in de eerste 1-cents-brochere:

„De Tweede Wereld-oorlog, Wanneer?“, gezegd: De grootste- en doorslaggevende reden, waarom de oorlog niet is uitgebroken, terwijl allen zwaargewapend tegenover elkaar stonden, is: De heersers vrezen de oorlog, niet om wat die oorlog zelf is, niet om de vreselijke mensenslechting die zij brengt, maar CM WAT ER NA KOMT!

Aan de conferentie-tafel in München zaten de vier oorlogsheren niet alleen: Er was een grimmig spook aanwezig, dat meebeeslist heeft, ook zonder te spreken; het spook van de arbeiders-revolutie stond de vier in München voor ogen, toen zij besloten de oorlog nog niet te beginnen.

Het is een publiek geheim geworden, dat in Engelse- en Franse regeringskringen men het gevaar van een proletarisch revolutie, die een einde aan hun oorlog zou maken, besprak. Op een vergadering in Brussel deelde de Brouckère, één der leiders van de Ite Internationale mede, dat een lord uit de onmiddellijke omgeving van Chamberlain hem gezegd had, dat de vrees voor een revolutie in Midden-Europa bij de Engelse regering zwaar had gewogen.

Chamberlain en Daladier wisten het, ook zonder dat Hitler hat hun uitdrukkelijk hoefde te zeggen: het Duitse Kapitaal was in een dwangpositie. Als het zich niet ruim baan wist te verschaffen, als het niet de beschikking kreeg over verdere uitbuitingsgebieden en nieuwe miljoenen mensen om er de winst uit te persen, dan dreigde de ineenstorting. En liever dan die af te wachten, kon het de oorlog riskeren, de snelle overval, die haar in het bezit van de begeerde en nodige gebieden zou brengen, waarna de vijand vrede zou moeten sluiten om erger (de revolutie) te voorkomen.

Al zal het wel in diplomatentaal gezegd zijn, het sterkste argument van Hitler op de conferentie in München was dit: Engeland, Frankrijk en Rusland, met de gehele wereld achter u, kunt ons misschien in de oorlog verslaan. Maar hebt ge berekend, wat er in Duitsland en Italië komt, als Hitler en Mussolini vallen? Dan komt daar de revolutie, en die zal niet door grenspalen te keren zijn. Zullen uw eigen troepen, uw eigen arbeiders onvatbaar zijn, zult gij ze veilig kunnen gebruiken, eerst *in* de oorlog en daarna tegen de revolutie der Italiaanse en Duitse arbeiders?

Deze wetenschap en deze vrees heeft de vier oorlogsheren van München in vier vredesengelen veranderd. Er mo- [7] gen in verschillende landen, in Frankrijk en Engeland, kapitalistische kringen ontevreden zijn over de afloop (omdat zij het grootste deel van de rekening moeten betalen), de overgrote meerderheid van de kapitalisten in deze landen

begrijpt de redenen die Chamberlain en Daladier tot toegeven brachten, ook zonder dat het hen in zoveel woorden gezegd wordt.

DE VREDE VAN MÜNCHEN.

Wat de vier uit München terugbrachten, *is geen vrede!*

Het is niet anders dan de uitgestelde oorlog!

Er is geen sprake van, dat het Duitse Kapitaal voldoende heeft aan de brok, die de heren Chamberlain en Daladier het hebben toegeworpen.

Onmiddellijk maakt het zich gereed, verder door te stoten: Tsjecho-Slowakije wordt uiteengerukt en beheerst, het richt haar aanval, eerst economisch, maar ook politiek en daarna militair, naar Roemenië, naar Turkije, naar Danzig, naar Pools-Silezië en naar de Oekraïne. Het maakt zich gereed om de vroegere koloniën terug te krijgen, d.w.z., ze van Engeland en Frankrijk af te dwingen.

De Duitse expansie en de Duitse bewapening gaan door; zij zullen een punt bereiken, waarop te tegenstanders niet meer kunnen toegeven, waarop zij het risico van een oorlog moeten nemen, omdat zij met toe te geven, té diep zouden snijden in het leven van hun eigen kapitalen.

Wij zeggen „tegenstanders“; maar misschien is deze uitdrukking vandaag al verouderd.

Toen het akkoord van München bekend werd, berichtten de de kranten, dat het Engelse en Franse Kapitaal aan de Tsjechische regering een paar honderd miljoen gulden ter beschikking zou stellen en sommige bladen noemden dat: „Gewetensgeld“!

We wisten wel, dat de heren in Londen en Parijs geld hebben, maar hierbij van een geweten te spreken, lijkt ons nogal overdreven. Vermoedelijk verbergt zich achter het gekwezeld over gewetensgeld en „de noodzaak om het economisch leven van het Tsjechische volk van de ondergang te redden“, iets anders.

Toen het Italiaanse Kapitaal Abessinië veroverde, was de verontwaardiging van de Engelse kapitalisten groot.

[8]

Maar dit belette hen niet, te zorgen dat zij een goede portie van de buit meekregen.

Toen het Italiaanse en Duitse Kapitaal haar moord- en veroveringstocht in Spanje begon, betuigden de Engelse, Amerikaanse en Franse kapitalisten hun sympathie en medegevoel met de slachtoffers. Maar van de eerste dag af zorgden zij ervoor, om met de rovers tot een overeenstemming te komen en de Spaanse bodemschatten en de Spaanse proletariërs, gezamenlijk uit te buiten.

Als er ook nu niet iets dergelijks in de maak is, dan zou dat de eerste keer in de geschiedenis van het kapitalisme zijn, dat de gevallen wolf niet door de anderen in stukken gescheurd werd.

Er zijn tekenen die ons laten zien, in welke richting de kapitalistische wind waait, in welke richting de kapitalen stromen.

Het Handelsblad van 11 Oktober j.l. publiceert een gesprek, dat de Engelse schrijver Bruce Lockhart enige maanden geleden had met *Colijn*. Hij stelde hem de vraag:

„Gesteld dat aan u volledige *dictatoriale macht* was gegeven om de zaken van Europa te regelen, wat zoudt u dan doen? Zoudt gij binnen redelijke tijd vrede en orde kunnen brengen in Europa?

En Colijn antwoordde:

„Ja, dat zou ik hunnen doen ... een Ik zou zeer ver willen gaan om het Duitse gevoel voor prestige te bevredigen, ook door het zijn kolonies terug te geven. En dan zou ik economische schikkingen treffen tussen de grote mogendheden op een dergelijke wijze, als Groot-Brittannië en Nederland **HEBBEN GEDAAN VOOR TIN EN RUBBER.**“

Hier hebben we een uitweg, waarnaar de sterke kapitaalmachten zoeken.

Colijn is niet de man geworden die hij is, alleen door de bestudering van de bijbel en de invloed van Abraham Kuyper, maar ook door de bestudering van de kapitaal--koersen en de invloed van Deterding. Hij is in de groot-kapitalistische beweging thuis.

De grote monopolisten zoeken een uitweg. Zij moeten vechten of Samen roven. Zij kiezen het laatste, omdat het eerste nog te riskant is, omdat zij het op kosten van anderen kunnen doen, *en omdat zij nog kiezen KUNNEN!*

Dit is de uitweg, waarvoor Chamberlain, Daladier en [9] Colijn ijveren: De h erverdeling van Europa, de samenwerking van het Engelse, Franse, Amerikaanse en Nederlandse monopolie-kapitaal, om Europa voor gezamenlijke rekening uit te buiten.

De samenwerking tussen het Duitse industrie-kapitaal, de Britse heersers over de wereld-grondstoffen en de Franse, Nederlandse en Amerikaanse financiers, dat betekent, de de aansluiting van de grondstoffen-productie van het Britse Rijk met de verwerkingsindustrie van Midden-Europa; het openbreken van Oost- en Zuidoost Europa voor de grootindustri le productie, het tot proletariërs maken van de boeren-bevolkingen in die landen en de fascistisch-georganiseerde uitbuiting en onderdrukking van het gehele midden-, Oost- en Zuid-Europese Proletariaat, voor en door de gezamenlijke monopolisten.

Maar met vrede heeft dit niets te maken.

De problemen die worden opgelost, komen in andere vorm groter en scherper, terug.

Elke deelgenoot van deze „vrede“ kan zijn deel van de winsten slechts krijgen, als hij een gewapende vuist op tafel brengt.

In Frankrijk en Engeland werd in een adem met de vredesboodschap de vergrote en versnelde bewapening aangekondigd. Voor Duitsland en Italië hoeft het niet eens aangekondigd te worden.

Hetzij de naaste toekomst deze „samenwerking“ der grote rovers brengt, hetzij zij terug zullen gaan naar de stille strijd van voor München, deze „vrede“ is voor de arbeidersklasse in alle landen; Verscherpte uitbuiting, vergrote ellende en altijd dreigende oorlog.

De weg die het Duitse Kapitaal is gegaan om zich in de strijd voor haar bestaan overeind te houden: de fascistische terreur over de arbeidersklasse en het onderwerpen en afslachten van alle kleinere kapitalistische lagen der bevolking, de uitholling en daarna de opheffing van de burgerlijke democratie, die weg zal in alle modern kapitalistische landen het kapitaal volgen.

Die weg volgt zij trouwens al geruimen tijd.

Officieel en in de mond van de diverse bedriegers zal het regiem waaronder wij leven, „democratie“ blijven heten. Maar in werkelijkheid zal het een vermomd fascisme zijn; niet omdat de Musserts zo goed kunnen praten of de Degrelles zulke handige demagogen zijn, maar omdat het Kapitaal, dat heerst, het monopolie-kapitaal een fascistisch regiem be- [10] hoeft voor haar strijd tegen de binnenlandse vijand, de arbeidersklasse en haar buitenlandse vijanden, de concurrenten.

Wij hebben het in de eerste brochure reeds genoemd: Het nationale Kapitaal neemt in de oorlog, vanaf de eerste dag, alle fascistische maatregelen, die er maar te bedenken zijn. De „vrede“ van thans, ook als da samenwerking van de groot-uitbuiters haar beslag krijgt, betekent voor elke nationale kapitaalgroep een permanente en steeds dreigender oorlogstoestand. Zij zal dienovereenkomstig haar maatregelen nemen.

De manoeuvres der partijen en de schijnvertoningen van de parlementaire „strijd“ zullen nog meer dan tot nu toe door de kapitaal-dictatuur gedirigeerd worden.

Voor inwendig, „nationaal“ gebruik. Tegen de arbeiders, om hen tot nationale eenheids-slaven te verdommen.

In de „vredetijd“ die nu aankomt, zal de arbeidersklasse de naderende oorlog reeds gevoelen.

Ten koste van haar levenspeil zal de bewapening tot het ondragelijke worden opgevoerd. De zogenaamde arbeiderspartijen zullen de noodzakelijkheid van de sterke, nationale weermacht bij de arbeiders bepleiten. Niet voor niets proberen hier in Holland de S.D.A.P. en de C.P.N. bij het ministerie van Oorlog in de gratie te komen.

Voor de arbeiders, die door de nood gedwongen, zich tegen de druk van loonsverlagingen en belastingen verzetten zal de strijd zwaar worden. Nog minder dan tot nu toe zulde vakbonden en partijen eraan denken, hen in de strijd tegen het sterke Kapitaal te steunen.

Elke strijd van enige betekenis zal door de arbeiders als „wilde“ strijd gevoerd moeten worden.

Voor de klassenbewuste arbeiders, die weten en inzien, dat de ellende, die de arbeiders bedreigt, niet alleen bestaat in het stuk brood, dat hun wordt ontnomen, maar dat hun steeds dreigender de massamoord van de nieuwe wereldoorlog boven het hoofd hangt, is het plicht om in elke strijd hun kameraden van dit inzicht te doordringen. Alleen de machtsvorming der arbeiders tegen de klasse der uitbuiters en oorlog-makers kan ons van de oorlog verlossen.

Alleen de klassen-oorlog kan de oorlog der imperialistische rovers voorkomen.

[11]

AFLEREN EN LEREN.

Is er door de klare feiten van de laatste weken nog iets overleefd gebleven van de leuzen en leugens, waarmee de kapitalist en zijn handlanger ons wilde bedriegen?

Zelfs de allerlaatste is thans achterhaald. Het arme Tsjechische volk, dat geholpen moest worden, waarvoor de Stalinistische partij opriep om telegrammen aan Colijn te zenden, waar we „achter“ moesten staan, enz., dit „volk“ blijkt niet te bestaan. Wat er is, dat zijn Tsjechische kapitalisten en Tsjechische arbeiders. De Tsjechische kapitalisten pappen met Hitler aan, of, zoals de kranten het met een mooi woord zeggen: „Ze oriënteren zich naar Duitsland“. En hun

antifascisme? Hun vaderlands-, vrijheids-, onafhankelijk- en verdere liefde, waarvan ze overliepen en die ze wan „volk“ inprentten? De winst gerat bovenal.

De winst is voortaan slechts uit de Tsjechische arbeiders te halen, samen met het Hitler-kapitaal. Welnu, men doet het dus samen. En de Tsjechische arbeidersklasse, die door hun eigen-, en onze Colijns gered moesten worden? Die betaalt in 't vervolg twee heren: De antifascistische bondgenoot van gister en de fascist van vandaag. En men zal hen leren in de komende jaren, voor de gezamenlijke zaak van beiden, te sneuvelen.

De „democratische“ kapitalisten (alleen noemde men ze liever kortweg „democraten“, om ons te doen vergeten, dat het kapitalisten zijn) heetten in de mond van de Beuzemakers en de Albarda's, de bondgenoten van de arbeidersklasse in de strijd tegen het fascisme.

Thans worden de Sudeten-arbeiders, die voor de fascistische terreur naar Praag vluchtten, door deze „bondgenoten“ teruggedreven in handen van de Nazi-beulen, met geweld over de grens gezet, waar ze verdwijnen in de grens-kazernes, vanwaar van de binnenplaatsen aanhoudend het vuren van de executiepelotons te horen is.

Zullen de arbeiders dan nooit leren? Zullen zij altijd blijven: de slavenklasse van het Kapitaal, voortgedreven door de hongersweep der heersers, levend in ellende en gebrek, misleid door de handlangers van hun meesters en stervend, waar de meesters hen zenden?

Neen, de arbeidersklasse zal leren. Niet omdat zij nu [12] al zo voortreffelijk is, of heldhaftig, of verstandig. Maar omdat zij moet! Omdat zij ondervindt, dat de leugen haar het leven kost. Omdat het leven onder het kapitaal, het leven als slavenklasse voor de arbeiders onmogelijk wordt. Omdat de heersers zelf, of zij het willen of niet, als haar leermeesters optreden en haar dwingen, de leugen als leugen te zien. Omdat de feiten van vandaag altijd weer de misleiding van gisteren aan het licht brengen en wie gisteren als haar vrienden werden aanbevolen, zich vandaag als haar beulen ontmaskeren.

In 1915 schreef Rosa Luxemburg:

„Geschandvlekt, onteerd, in bloed badend en drijvend van vuil - zo staat daar de burgerlijke maatschappij; zo is zij. Niet als zij, keurig en deugdzaam, bazelt van cultuur, filosofie en ethiek, orde, vrede en rechtsstaat - maar als verscheurend beest, als heksensabbat der wanorde, als pesthuis voer cultuur en mensheid - zo toent zij zich in ha haar ware, naakte gestalte ...

Deze waanzin zal eerst ophouden en deze bloedige hel eerst verdwijnen, als de arbeiders in Duitsland en Frankrijk, in Engeland en Rusland eindelijk uit hun roes ontwaken, elkander broederlijk de hand reiken en het beestachtig koor der imperialistische hyena's overdonderen door de machtige strijdroep van de Arbeid:

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !”

Van de werkgroepen van Raden-kommunisten verschijnt:

wekelijks: „Proletenstemmen“.
maandelijks : „Radencommunisme“.
maandelijks : „Klasbatalo“ (Esperanto)

Verschenen brochures:

„De Tweede wereldoorlog. Wanneer?“   prijs 1 ct.
„Lenin als Philosoph (Duits)   prijs 30 ct.
Brochure-reeks van Herman Gorter
Reeks van Marxistische Geschriften.

eindigen altijd met het refrein: „Geef ons uw vertrouwen, brengt ons aan de Macht!“

Dit is de grote leugen, waarmee de arbeidersklasse eronder gehouden wordt. De leugen, dat een ander het voor de arbeiders doen moet!

Wij willen aantonen, dat deze zelf-beweging onzer klasse naar de macht, noodzakelijk is: DAT ZIJ MOET!

Dat onze klasse in haar acties de ervaring en het weten verzamelt, ZODAT ZIJ HET KAN!

En dat nu reeds de eerste, beginnende, telkens neergeslagen maar altijd weer opkomende bewegingen er zijn, die ons de zekerheid geven, DAT ZIJ HET ZAL DOEN!

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uithongering zijn prijsgegeven.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden.

De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN !
DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

Correspondentieadres: Holendrechtstraat 26^{II} Amsterdam (Z)